

Конституція України, чи окупаційна декларація

Валерій Марценюк

28 червня 2020 року Україна відзначила 24-ту річницю прийняття Конституції України. Депутати Верховної Ради прийняли Конституцію України в ніч з 27 на 28 червня 1996 року, на п'ятий рік незалежності. Проект Конституції підтримали 315 нардепів. Конституція України закріпила її суверенітет і територіальну цілісність, прийшовши на зміну радянській Конституції зразка 1978 року. Україна прийняла власну Конституцію останньою з колишніх республік СРСР. День Конституції - єдине державне свято, закріплене в самій Конституції: Стаття 161. День прийняття Конституції України є державним святом - Днем Конституції України.

Розпочинаючи ознайомлення із матеріалами цієї статті багато хто із читачів задасться питанням відносно наявності зв'язку між тезами, які окреслені її назвою „Конституція України” і „окупаційна декларація”. У будь-якому здоровому демократичному суспільстві це взаємовиключні поняття. Втім, це дійсно стосується саме здорових демократичних суспільств, однак сучасна Україна до таких суспільств, на жаль, не відноситься.

Якщо ми візьмемо до рук Конституцію України, то до її тексту у частині Розділу 2 „Права, свободи і обов'язки людини і громадянина” жодних претензій не виникає. Усе виписано правильно і дуже демократично.

Особливо хочеться процитувати статтю 24, яка розкажує про те, що громадяни (України) мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. І не може бути привілеїв чи обмежень за різноманітними ознаками, в тому числі майнового стану, соціального стану, тощо.

Дуже гарна казочка, але не про нас. Ця теза до болю знайома тим громадянам України, які знаходяться за межами системи влади, побудованої у нашій країні другим її президентом Леонідом Кучмою. Пообіцявши українцям „золоті гори” та соціальне благополуччя цей „президент” створив дворівневу ієрархічну систему українського суспільства, де верхній рівень зайняли усі ті хто потрапив у систему влади (олігархи, чиновники державного та місцевого рівня, судді, прокурори, міліція-поліція, та їх найближче оточення). Нижній рівень зайняли усі інші громадяни України.

Як виявилось, рівними серед рівних стали громадяни верхнього рівня, яких система дійсно захищає, як на своїх рівнях влади, так і в судових та правоохоронних інституціях. Громадяни ж нижнього рівня (каста пересічних громадян) українського суспільства, виявились окупованими верхнім рівнем (кастою влади) і їм доводиться задовольнятися тільки ефемерними декларативними правами, які так гарно виписані в Конституції, і якими на практиці вони насправді не володіють.

Ті, хто мав „задоволення” поспілкуватись із гілками чинної системи влади побудованої Кучмою (усі інші президенти просто нею успішно користувались) не може не знати, що ця система „своїх не здає” і щось вирішити, якщо ви є членом касты пересічних громадян, навряд чи

Великі надії на зміну цієї окупаційної системи влади громадяни нижнього рівня періодично покладали на очільників Майданів 2004 та 2014 років. Однак ці надії швидко танули, як тільки ті очільники потрапляли в систему влади і ставали представниками верхнього привілейованого рівня (касты влади).

Автору, як представнику нижнього рівня українського суспільства, за період з 2016 по 2019 рік довелося пройти тернистий шлях взаємодій з чинною системою влади практично усіх її ланок (районна, обласна, урядова, законодавча, президентська, уповноважений з прав людини, тощо). Не обійшло його „задоволення” і спілкуватись із суддівською гілкою влади. А тому, коли до влади у 2019 році прийшов новий президент, основною із обіцянок якого був демонтаж прокуратівської системи влади, то не побачивши за рік жодних змін він вирішив звернутись із цього приводу до нового очільника держави.

„Шановний Володимире Олександровичу!

Протягом останніх чотирьох років я був змушений приймати участь у якості представника у судових розглядах за позовами моєї дружини, як до приватних фізичних осіб, так і до офіційних державних інституцій щодо грубого порушення її конституційних прав. Прямо скажемо, враження від взаємодії із судовими гілками влади України, склалось гнітюче. Так, наприклад, суддя Тиврівського районного суду Кіусак Н.О. двічі (Рішення по справі 145/1126/16-к від 27 липня 2016 року та по справі 145/1217/16-к від 4 серпня 2016 року!) відмовляє дружині у внесенні в „Єдиний реєстр досудових розслідувань” її заяви про вчинення щодо неї кримінального злочину, хоча «Кримінально-процесуальний кодекс» в статті 214 такі відмови прямо забороняє.

В подальшому голова того ж Тиврівського районного суду Ратушняк І.О., проводячи судові засідання по справі „Про захист честі, гідності та ділової репутації” (справа №145/474/17 Рішення від 19 січня 2018 року), не криючись приймає на себе роль адвоката відповідачки, підказуючи їй відповіді на незручні запитання при допиті останньої у якості свідка. При цьому він прямо ігнорує порушення відповідачкою присяги свідка, на що було звернуто його увагу в процесі цього ж допиту.

В подальшому суддя вже Вінницького апеляційного суду Якименко М.М. у своїй Постанові від 17 квітня 2018 року повністю скасовує рішення судді Ратушняка І.О., проте приймає в подальшому, так зване, „нове” Рішення, яке повністю аналогічне Рішенню судді Ратушняка, яке нею ж перед цим вже скасоване!!! По направленій у Касаційну палату Верховного суду України касаційній скарзі суддею Кузнєцовим В.О 22 червня 2018 року було відкрито провадження з уточненням, що „Наведені у касаційній скарзі доводи містять підстави передбачені частиною другою статті 389 УПК України...”. Пройшов майже рік, і тільки після запиту у

Верховний суд щодо відсутності руху по справі, суддя Кузнецов В.О (жодного разу не залучаючи до розгляду скарги) вже не бачить жодних „підстав” і ухвалює 10 квітня 2019 року (через приблизно 288 днів) повністю відмовне рішення (законодавством на цей процес відведено усього шістдесят днів відповідно до статті 407 ЦПК України).

Аналогічне відношення щодо конституційних прав було і у судді Вінницького міського суду Луценко Л.В., щодо оскарження умисного обману скарги посадовими особами Департаменту освіти і науки Вінницької обласної державної адміністрації О.А.Чорною та В.В.Буняком, які надавши гарантійні зобов'язання щодо працевлаштування не виконали їх. Але суддя Луценко Л.В., приймаючи відмовне рішення 27 серпня 2019 року по справі №127/5230/19 не наважилась допитати цих осіб (які увесь період процесу ухилялись від явки в суд), щоб дослідити у судовому провадженні усі обставини справи.

Більшість дисциплінарних скарг на поведінку вищезгаданих суддів Кіусак Н.О., Ратушняк І.О., Якименко М.М., Кузнецова В.О та Луценко Л.В., надіслані до Вищої ради правосуддя, дивним чином попадають на розгляд одного і того ж самого члена другої дисциплінарної палати Артеменка І.А. Він їх розглядає, або приймає участь у розгляді без жодної участі скарги, навіть і тоді, коли у заяві скарги вимагається його відвід. І це при тому, що стаття 49 Закону України „Про Вищу раду правосуддя” прямо вимагає присутності при розгляді судді, на якого подана скарга, скаргника, або його представника.

І знову ж таки, якимось дивним чином цей член (як і інші актори цього театру) не бачить у діях усіх згаданих суддів жодних порушень конституційних прав скарги і має (мають) тільки одне і єдине стандартне обґрунтування для усіх відмов: „Суть скарги зводиться до незгоди із судовим рішенням...” (за наявною у мене інформацією аналогічні відповіді отримують до 90 відсотків скаргників). Мої подальші звернення до Верховного суду та у Вищу раду правосуддя нічим, окрім відписок не закінчились (дивись додаток до цього Звернення). Інакше кажучи, у мене склалось особисте враження, що вищою суддівською інстанцією не криючись здійснюється пряме кришування неправосудної діяльності суддів.

Враховуючи вищевикладене прошу Вас, як гаранта конституційних прав громадян України, що визначено статтею 102 Конституції України, повідомити до якого часу ця неправосудна, безвідповідальна та наскрізь пронизана корупцією (зв'язка суддя – адвокат) суддівська система влади України, що непогано утримується на захмарні зарплати за кошти платників податків, буде вважати нас громадян України за бидло та лохів, які не заслуговують на елементарну повагу та на дотримання при прийнятті судових рішень конституційних прав і процесуальних норм встановлених законодавством України (дивись статті 28, 32, 43, 55, 68 та 129 «Конституції України»).

Письмову відповідь на Звернення (бажано із конкретними формулюваннями, а не взагалі), підготовлену у відповідності до вимог статей 3, 18 і 20 Закону України „Про звернення громадян”, прошу надіслати за моєю поштовою адресою.

Громадський діяч, письменник, журналіст, к.т.н., доцент Марценюк В.П. 13 травня 2020 рік.=

„Глибоко” вивчивши суть мого звернення відповідальний чиновник Офісу президента України С.Остафійчук (при виконавці Деленговській В.В.) 27 травня 2020 року в листі за №22/029238-02 повідомив наступне:

=Марценюку В.П.

На Ваше звернення від 13.05.2020, що надійшло до Офісу Президента України, повідомляємо про таке, Відповідно до частини другої статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до положень статті 1 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» Вища рада правосуддя є колегіальним, незалежним конституційним органом державної влади та суддівського врядування. З огляду на викладене Президент України не наділений повноваженнями впливати будь-яким чином на прийняття рішень Вищою радою правосуддя.

Водночас інформуємо, що Президент України В.Зеленський ухвалив рішення створити експертну групу для оцінки результатів проведеної судової реформи та підготовки законодавчих і практичних кроків для невідкладного вирішення проблем функціонування судової гілки влади.

Указом Президента України від 21 червня 2019 року № 421 створено Комісію з питань правової реформи як консультативно-дорадчий орган при Президентові України. Пріоритетними напрямками роботи Комісії визначено підготовку та подання Президентові України пропозицій щодо внесення змін до Конституції України і законів України, спрямованих на забезпечення реалізації конституційних норм і принципів, а саме пріоритетності захисту фундаментальних прав і свобод людини і громадянина, подальший розвиток законодавства про організацію судової влади та здійснення правосуддя, та інше. Водночас повідомляємо, що Ваше звернення надіслано на розгляд 27.05.2020 № 22/029238-02 до прокуратури Вінницької області.

З повагою Завідувач відділу С.Остафійчук.=

Ось виявляється і усі „конкретні формулювання” щодо можливого реформування неправосудної суддівської гілки системи влади, яка діє в Україні з благословення Леоніда Кучми та тогочасного голови Верховного суду Василя Онопенка. Втім невелика надія, хоча б на якесь реагування щодо неправосудної діяльності суддів (порушення суддею Н.Кіосак норм стаття 214 КПКУ, порушення присяги свідка освячене суддею І.Ратушняком), давала приписка щодо направлення моєї заяви на розгляд прокуратурою Вінницької області!!! Втім, як ви розумієте, „система своїх не здає” і надія ця була з самого початку ефемерною, що і

підтвердила відписка обласної прокуратури за №03-113-16 від 5 червня 201230 року за підписом начальника управління В.Ольхового.

=Марценюку В.П.

Прокуратурою області розглянуто Ваше звернення від 13.05.2020, яке надійшло з Офісу Президента України, щодо незаконних, на Вашу думку, дій суддів Тиврівського районного суду Вінницької області, Вінницького міського суду Вінницької області, Вінницького апеляційного суду при постановленні рішень по справах, а також з інших питань.

Роз'яснюю, що відповідно до ч. 1 та ч. 3 ст. 6 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" здійснюючи правосуддя, суди є незалежними від будь-якого незаконного впливу. Суди здійснюють правосуддя на основі Конституції і законів України та на засадах верховенства права. Втручання у здійснення правосуддя, вплив на суд або суддів у будь-який спосіб, неповага до суду чи суддів, збирання, зберігання, використання і поширення інформації усно, письмово або в інший спосіб з метою дискредитації суду або впливу на безсторонність суду, заклики до невиконання судових рішень забороняються і мають наслідком відповідальність, установлену законом.

Незалежність і недоторканість суддів також гарантується ст.126 та ст.129 Конституції України, якими встановлено, що вплив на суддю у будь-який спосіб забороняється та судді при здійсненні правосуддя незалежні **та керуються верховенством права.** (?!!!!).

У разі наявності у Вас даних про порушення суддею присяги чи вчинення ним дисциплінарного проступку Ви, у відповідності до вимог Законів України "Про судоустрій і статус суддів" та "Про Вищу раду правосуддя", вправі звернутись до Вищої ради правосуддя стосовно^ притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

Відповідно до ч.1 ст.106 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" суддю може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності в порядку дисциплінарного провадження з підстав незаконної відмови в доступі до правосуддя (у тому числі незаконної відмови в розгляді по суті позовної заяви, апеляційної, касаційної скарги тощо) або іншого істотного порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та

виконання процесуальних обов'язків або призвело до порушення правил щодо юрисдикції або складу суду; безпідставного затягування або не вжиття суддею заходів щодо розгляду заяви, скарги чи справи протягом строку, встановленого законом, зволікання з виготовленням вмотивованого судового рішення, несвоєчасне надання суддею копії судового рішення для її внесення до Єдиного державного реєстру судових рішень та з інших підстав.

Крім того, згідно з ч.2 цієї ж статті скасування або зміна судового рішення не має наслідком дисциплінарну відповідальність судді, який брав участь у його ухваленні, крім випадків, коли скасоване або змінене рішення ухвалено внаслідок умисного порушення норм права чи неналежного ставлення до службових обов'язків.

Відповідно до ч.1 ст. 107 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" право на звернення зі скаргою щодо дисциплінарного проступку судді, з повідомленням про вчинення дисциплінарного проступку суддею (дисциплінарною скаргою) має будь-яка особа. Громадяни здійснюють зазначене право особисто або через адвоката, юридичні особи -- через, адвоката, органи державної влади та органи місцевого самоврядування — через своїх керівників або представників, Комісія з питань доброчесності та етики - через її голову або членів Комісії.

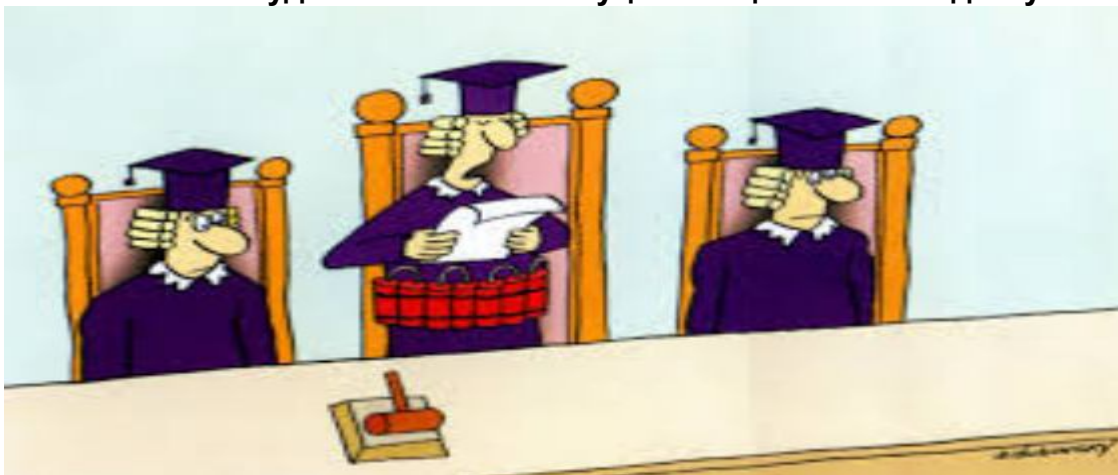
Також, повідомляю, що згідно з вимогами ст.108 цього ж закону дисциплінарне провадження щодо судді здійснюють дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя у порядку, визначеному Законом України "Про Вищу раду правосуддя", з урахуванням вимог цього Закону.

Окрім цього, роз'яснюю, що відповідно до ст.131-1 Конституції України прокуратура здійснює представництво інтересів держави в суді у виключних випадках і в порядку, що визначені законом. Законодавцем виключено із Конституції України повноваження органів прокуратури в частині представництва інтересів громадян в суді.

Начальник управління прокуратури Ольховий. =

Ось такий досить детальний лікбез отримав автор із „дуже відповідального” органу державної влади у Вінницькій області. Втім, нічого нового з цієї класичної відписки ми не дізнались. Усе це нам і так раніше було відомо – суддівська гілка влади в Україні „незалежна” від народу (хоча непогано утримується на його кошти) і абсолютно безвідповідальна, тому що її діяльність кришується нею ж створеними органами (дисциплінарні палати Вищої ради, так званого, правосуддя).

Ще одним беззаперечним доказом глибокої деградації існуючої суддівської гілки окупаційної системи влади у державі під назвою Україна стало чергове Рішення її Конституційного суду від 11 червня 2020 року у справі за конституційним поданням 55 народних депутатів України. Ці депутати чомусь засумнівались у відповідності Конституції України статті 375 Кримінального кодексу України (далі – Кодекс). Своім Рішенням Суд визнав неконституційною цю статтю Кодексу.

Відомо, що статтею 375 Кодексу встановлено кримінальну відповідальність суддів за постановлення „завідомо неправосудного“ вироку, рішення, ухвали або постанови. Автори клопотання наголошували, що сполучення слів „завідомо неправосудного“ є оціночним, його зміст законодавчо не визначений, що не забезпечує передбачуваності застосування оспорюваної норми Кодексу. На думку, так званих, „народних депутатів України“, стаття 375 Кодексу суперечить принципу верховенства права, що порушує вимоги низки статей Основного Закону України.

Вирішуючи порушене у конституційному поданні питання, Конституційний Суд України виходив із того, що в статті 375 Кодексу не встановлено критеріїв, за якими можна визначити, який вирок, рішення, ухвала або постанова судді (суддів) є „неправосудними“, а також не розкрито змісту сполучення слів „завідомо неправосудний“, що може призвести до неоднозначного розуміння складу злочину, кваліфікацію якого здійснено за цією нормою. На думку Конституційного Суду, встановлення кримінальної відповідальності за постановлення „завідомо неправосудного“ судового рішення створює ризики та можливості для впливу на суддів.

В той же час, слід зазначити, що за увесь час існування незалежної України стаття 375 практично ніколи і не застосовувалась. Були окремі спроби притягнути до такої відповідальності декількох суддів, які приймали неправосудні рішення по справах Майдану (наприклад, порушувалась кримінальна справа відносно одіозного судді Вовка, який і до цього часу продовжує виносити, так звані, „правосудні рішення“), однак усі ці випадки так нічим і не закінчились.

м.Вінниця, 22 червня 2020 року.

Інформація **про** **автора:**
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%B0%D1%80%D1%86%D0%B5%D0%BD%D1%8E%D0%BA_%D0%92%D0%B0%D0%BB%D0%B5%D1%80%D1%96%D0%B9_%D0%9F%D0%B0%D0%BD%D1%82%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D0%B9%D0%BC%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87